

ВІСТІ ЗІ СВІТА

Польща над берегом руйн.

ЛОНДОН, 25. грудня. — Польща зближається з скорим кроком над берег пропасті, називає Ерик Меєл, який працював через шість місяців при американським запомоговим комітеті в Польщі і щойно повернувся з Варшави до Лондону.

"Часто дають ся чути запит, дядько в Польщі нема революції, коли відносини є так страшні. На се є така відповідь: Польща є подібна до чоловіка, хорго на инфлюенцію, він не дбає чи вмере, чи буде жити. Польський наріч після шести років страшної війни став летаргичний і зовсім байдушний. Він втратив зовсім зацікавленість політичними справами.

"Всі гроші які Польща дістає від чужих держав, пішли на заплановані амуніції і прочих воєнних матеріалів. Польське правительство не має ніякого розпутьти своєю армію, бо не має для жовнірів нішого заїття.

"Польські фінанси описали ся в так критичній положенню, що правительство змагає 4 % позичку при помочі державної лотерії. Що суботи через 20 років буде відбавати ся тягнення нагорода в сумі одно міліона польських марок.

"Особа, як виглядає з Польщі, не може взяти зі собою більше як 1.000 польських марок. Решту грошей мусить ся передати граничним урядам в перехованню, на що одержуєть ся посвідчення. Дуже часто однак думаеть ся, що коли особи зможуть ся, щоби віддати їм передачі грошей, ніхто з урядників не знає, де вони поділи ся".

Великий план електризації в Росії.

ЛОНДОН, 25. грудня. — Бездротна телеграма з Москви доносить, що Николай Ленін, промовляючи на всеросійським конгресі світів, пропонує план економічної відбудови Східної Росії.

Між іншим заявив Ленін, що приверненню транспорції і хліборобської та промислової продукції буде лише тоді можливе, коли буде прийнята і переведена програма правительства про електризацію.

"План електризації зівстав же викінчений, — говорив Ленін, фінансові кошти його переведення обчислено на 1.500.000.000 рублів в золоті. Ми не можемо покрити сего засобами золота, які є до нашої експедиції. Тому ми будемо мусіли покрити частину коштів електризації через урядлене концесії заграничним капіталістам і через вивіз будівляних матеріалів".

Поширене комунізму в Малій Азії.

КОНСТАНТИНОПЛЬ, 25-го грудня. — Большевичі агенти в Самсуну заявили вороже становище супроти Американців, — доносить полковник Кумс, директор запомогового комітету для близького сходу, який щойно прибув з Самсуну до Константинополя.

Полк Кумс заявляє, що Турки заводять поступенно радянську систему в Анатолії. "Комуністична партія в Анатолії, — говорить Кумс, — задождала свої відділи по всіх важливіших містах Малої Азії. Комуністичний суд, зложеной Кумс, директор запомогового комітету для близького сходу, який щойно прибув з Самсуну до Константинополя.

Марш надії німецького генерала.

БЕРЛІН, 23. грудня. — Генерал Вільгельм Гофман, бувший шеф штабу німецької східної армії, заявив в розмові з представником виходячого (контрреволюційного, — ред.) щоденника "Руд", що большевизм, переставши бути о-

бласною, є тепер світовою проблемою, яку можна поладнати лише оружною інтервенцією великих держав, ділаючих гармонійно. Він каже, що міжнародна армія, під проводом Першинга, Жофра або Фоша, повинна зайняти Петроград, а відтак піти на Москву, яку, як він каже, може легко здобути якнебудь армія, що має добрих офіцерів.

(Помінувши се, що задумешві бажаня колишнього кайзерового генерала нездійсненні, важним тут є се, що німецький генерал, яби-то найбільший ворог французських генералів Фоша та Жофра і американського генерала Першинга — якраз бажав, щоби сї альянтські генерали йшли війною проти большевизму. Се якнайкраще показує, що нема ніякої т. зв. "національної боротьби", лише класова, бо-ж гіршим ворогом Німців — в націоналістичним розумінню — не може бути ніхто від Француза Фоша, а прецінь німецький генерал, націоналіст-"патріот", бажав, щоби тому Французови віддати провід над армією, яка мала би повалити большевизм, того найбільшого ворога як німецького генерала Гофмана, так і французського генерала Фоша.)

Німеччина шукає торговель з Росією.

БЕРЛІН, 22. грудня. — Німецьке правительство шукає способів, в які можна-би йому навазати торговельні зносини зі сівітською Росією. Покищо не заключено ще ніякого договору між Німеччиною і Росією в тій справі, бо такий договір тепер майже неможливий. Найбільшою перешкодою для Німців є факт, що вони є зобовязані перед державами антанти не вивозити ніяких товарів за границю без окремого дозволу антанти.

Росія прокармає голодуючу Вірменію.

Константинопіль, 24. грудня. — Дешпї з Вірменії доносить про великий брак харчів в тій країні. Сказано, що московське правительство вислало до Ерівану вісім вагонів збіжжя.

Одинадцять большевицька армія мусіла віддати свої засоби хліба для голодуючих робітників і селян сівітської Вірменії.

Последня зрада Махна і його кінець.

МОСКВА, 5. грудня ("Роста", Відень). — Як відомо, кілька тижнів перед розбиттям Врангеля, Махно звернувся до сівітської влади в справі спільної боротьби проти контрреволюціонерів на подудневім фронті. Однак війська Махна, не слухаючи приказів головної команди червоної армії, даліше допускали ся рабована мирних мешканців і приймали до себе різні невідвільні банди рабівників.

Революційна воєнна рада подудневого фронту, після розбиття Врангеля, видала була приказ перемінити махнівські війська в правильні відділи червоної армії. Причиною сього приказу було, що махнівські жовніри правильно робили рабункові напади на міста і села, при чім вони не лише грабили населення, але й нападали на склади оружія і на червоних жовнірів, щоби відобрати оруже. По селах махнівські жовніри давали оружню поміж багатим селянам, які відмовлялись ся доставити для радянського правительства призначену скількість збіжжя.

Після частинної перемини махнівських військ в правильну армію, одержали вони приказ сїчас вихідити на Кавказ. Замість послухати приказу, Махно розпочав дня 23. листопада боротьбу проти радянського правительства. Однак

зрадницькі плани Махна не поволи ся. Завдяки енергічному виступленню команди подудневого фронту, голові війська Махна зістали розбиті, причім забрано всю артилерію.

На засіданню пруської Національної Ради прийнято в поїзньому голосуванню пруську конституцію 280 голосами проти 60. 196 голосами проти 137 прийнято закон про відлучення церкви від держави.

НАДІСЛАНЕ

РОБІТНИЧЕ ВЧЕ В КАЛГАРИ В СПРАВІ СХІДНОЇ ГАЛИЧИНІ І ДІВЧИНОЇ БУКОВИНИ.

Калгарі, Алта.

Отримавши вістку про вислане резолюції українськими робітниками Виннигету до мирової делегатації Радянської Федерації в Ридзі в справі Східної Галичини, укр. робітники в Калгарі рішили піти саїдом за укр. робітниками в Виннигеті і зібратись на масовий віну дня 2. січня 1921 року, ухвалили саїдуую резолюцію:

"Ми, українські робітники, походящі з Східної Галичини і північної Буковини, зібравшись дня 2. січня 1921 року на масовий віну в Калгарі, Алта.

Завважено, що братерські почуття до наших рідних селян і робітників, поповних в неволю до польських панів і наша пролетарська солідарність з праціючими масами Радянської Федерації, викликає найширше наше бажаня, щоби російсько-українська делегатація на мировій конференції в Ридзі і на даліше обставою придрученню Східної Галичини і північної Буковини до Радянської України, бо тільки в саїм і при допомозі робітників радянських республік, що входять в склад радянської федерації, галицькі і буковинські трудяше населення може числитися на повне самозвичення і освободження з економічного і політичного поневолення".

К. Давидівський, А. Островська, секретарі.

ВІД РЕДАКЦІЇ: Помічуючи повисну резолюцію товаришів робітників з Калгарі, звертаємо увагу, що справа Буковини не входить в компетенцію мирових переговорів в Ридзі, бо Буковина до Польщі не належала і не належить, ані польські пани не домагають ся прилучення Буковини до Польщі. Та вестки повисна резолюція свідчать про бажаня укр. робітників з Буковини бути прилученими до Радянської України і тому ми подаємо її без зміни.

НОВИЙ ВІДІЛ УКР. РОБ. ДОМУ В ВИННИГЕТУ.

3 Іст Киддонан, Ман.

Дорогі Товариші!

Діаємо ся з вами вісткою, що дня 26. грудня відбув ся в нас в Іст Киддонан мітінг, на котрім організовано відділ Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Се є початок руху між укр. робітниками в Іст Киддонан і Емсу від того часу, як забороною У. С. Д. П. а з тим і наш відділ.

Мітінг відбув ся під ч. 474 Вашингтон Еванг. Тов. І. Процак отворив мітінг і повисно зібрав робітників чому їм коніше потрібно мати "робітничу організацію, щоби профіцувати себе і своїх дітнів. Вітак вибрано председателем Т. І. Корчинського, котрий знова представив нагору іншійої хвилі і значіне організації робітничества та попросив присутніх робітників, щоби висказали свої погляді відносно так важкої справи. Слово забрав Т. Мікалінічський, повисно конечну потребу організування відділу Укр. Роб. Дому і т. Соботак, котрий звернувся до робітників бачу увагу на те, в якім дусі виховують ся нині їхні дітні і як сему запобігти, щоби їх виховували в робітничім дусі. Щоби се осягнути, говорив Т. Соботак, треба мати школу, а щоби мати школу, мусимо мати перше все своє робітничу організацію, котра зможе зайняти ся отворенням такої школи для наших дітнів. Уж який з сїм місцевості є вже одна школа, але вона не контролювана тими елементами, що хотіли, щоби робітнича дитина була вихована в забобонах та перешкодах, щоби її розум був забитий темнотою. Нам робітникам з такої школи нема ніякого хісна а тільки шкода, бо там не виховано своїх дітнів на сїмочисних горожан будучого суспільного ладу. Тут Т. Соботак вказав на працю в сїм напрямі товаришів Укр. Роб. Дому в Виннигеті, котрі вчать своїх дітнів в такім дусі, який виробить з дітнів гірших борців за права робітничої класи.

Тов. І. Процак звернувся присутнім увагу на те, що ми мусимо підняти не лише морально але і матеріально ту роботу, яку почали і роблять наші товариші з Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Він загадав про наш орган "Укр. Роб. Вісти", котрі видають "ніші винишні" товариші Робітничого Дому та про ту величезну класово-освідувальну роботу, яку робить наша часопись між праціючим людом. Робітники повинні належати тільки до своїх робітничих організацій і боритись з всіми темітськими зрадницькими силами класу. Як в нас буде своя робітнича організація, ми ніколи не дамо ся ладити на масні слова укр. патріотів, які старують ся запустити свої брудні джанджмї шпони в тіло робітника.

Один з наших товаришів, передав нам до поміщення лист, який він отримав від свого брата з села Яструбичі, повіт Сокала. Ім автором з відомих причин не подаємо. Сей лист звучить:

Дорогі Товариші! Хочу тобі дещо навести про наше життя. В нас тепер таке життя, що краше-б і не жити. Першою війною нас дуже знущено, а секо вже допереніт. Як почали тут будувати Україну, то ніраз всі пани побірилися Українцями і почали хлопів бити нагирами. Установили для хлопів велику дисципліну, хлопів від 18 літ почали забирати на війну проти Польок, а если котрий не хотів йти то бігли нагирами по 50 уларів, так що декотрі не вдержували і умирали. А тих, що забрали, то погнали проти Польок і до Росії.

Одних наших хлопів на війні побиравали, а других Польки забрали в неволю і морили голодом і холодом. Котрий попав в польську неволю, так там і пропав; лише пізніше про їх смерть доносили інші товариші. Пилина Запівського хлопця умер з голоду в Ярославі, то лежав два тижні в неволюванні, як описав інші товариші його поховання. Так було з тими, котрі поїхали до Польок. Костинного Грива загнали на большевицький фронт і там він загинув, а Іван еше жив в польській неволі в Бересті Литовським. Два роки ми вже так мучились під Польками. Як прийшли вони, то одбери нас чисто, ходили по коморах і що їм подобалося — забірали. До нас як прийшли з гвєрами, то перешукали всі кутики, а нашому Гриві грозили смертю.

Тепер найбільше гноблять нас форшпани. Приїде віт і жовнір з карабіном і каже заграпати коні і їхати до Сокала чи до Кристинополя або куда небудь інше, везти що небудь для війська і то безплатно. Нині прийшли жовніри до нашого села і вигадали 40 фунт везти до Сокала збіжжя, яку вони забрали в нашій селі.

Муніципальні школи — се наше перше завдання.

Вітак почала ся дискусія і читанню статута Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Зрозуміли статут, тов. І. Процак зробив виснес, щоби організувати відділ Укр. Роб. Дому, що було прийнято присутними одностайно. Після сего приступлено до спису членів і вибору заряду. До новозстваного відділу приступило 34 робітників і вибрано заряд з саїдууючих товаришів: І. Процак голова, Тов-а О. Кузничук заступник голови, І. Панчишак секретар, П. Головачук заст. секретар, О. Фейнік касієр і М. Болдариук бібліотекар.

Саїдууючі товариші зложили свої вкладки: Ю. Соботак 20 дол.; по 5 дол.: І. Процак, І. Дворановський, І. Панчишак, Т. Ковачук, М. Болдариук, І. Фейнік, П. Головачук, М. Михалівський, М. Бортей, Я. Курік, Н. Кришук, В. Сторожук, Н. Фейнік, С. Данилюк, М. Паньків, А. Стоп, П. Теленко; по 3 дол.: І. Фейнік, І. Корчак.

Кроми того комітет мав заставне дня 28. грудня в справі школи для дітнів. Стуж не знав, який він повинен читати і писати по українськи, початків літератури і географії, плакати спів і ручні роботи.

3 тов. привітом, І. Процак.

ЛИСТ З СТАРОГО КРАЮ.

Один з наших товаришів, передав нам до поміщення лист, який він отримав від свого брата з села Яструбичі, повіт Сокала. Ім автором з відомих причин не подаємо. Сей лист звучить:

Дорогі Товариші! Хочу тобі дещо навести про наше життя. В нас тепер таке життя, що краше-б і не жити. Першою війною нас дуже знущено, а секо вже допереніт. Як почали тут будувати Україну, то ніраз всі пани побірилися Українцями і почали хлопів бити нагирами. Установили для хлопів велику дисципліну, хлопів від 18 літ почали забирати на війну проти Польок, а если котрий не хотів йти то бігли нагирами по 50 уларів, так що декотрі не вдержували і умирали. А тих, що забрали, то погнали проти Польок і до Росії.

Одних наших хлопів на війні побиравали, а других Польки забрали в неволю і морили голодом і холодом. Котрий попав в польську неволю, так там і пропав; лише пізніше про їх смерть доносили інші товариші. Пилина Запівського хлопця умер з голоду в Ярославі, то лежав два тижні в неволюванні, як описав інші товариші його поховання. Так було з тими, котрі поїхали до Польок. Костинного Грива загнали на большевицький фронт і там він загинув, а Іван еше жив в польській неволі в Бересті Литовським. Два роки ми вже так мучились під Польками. Як прийшли вони, то одбери нас чисто, ходили по коморах і що їм подобалося — забірали. До нас як прийшли з гвєрами, то перешукали всі кутики, а нашому Гриві грозили смертю.

Тепер найбільше гноблять нас форшпани. Приїде віт і жовнір з карабіном і каже заграпати коні і їхати до Сокала чи до Кристинополя або куда небудь інше, везти що небудь для війська і то безплатно. Нині прийшли жовніри до нашого села і вигадали 40 фунт везти до Сокала збіжжя, яку вони забрали в нашій селі.

Муніципальні школи — се наше перше завдання.

Вітак почала ся дискусія і читанню статута Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Зрозуміли статут, тов. І. Процак зробив виснес, щоби організувати відділ Укр. Роб. Дому, що було прийнято присутними одностайно. Після сего приступлено до спису членів і вибору заряду. До новозстваного відділу приступило 34 робітників і вибрано заряд з саїдууючих товаришів: І. Процак голова, Тов-а О. Кузничук заступник голови, І. Панчишак секретар, П. Головачук заст. секретар, О. Фейнік касієр і М. Болдариук бібліотекар.

Саїдууючі товариші зложили свої вкладки: Ю. Соботак 20 дол.; по 5 дол.: І. Процак, І. Дворановський, І. Панчишак, Т. Ковачук, М. Болдариук, І. Фейнік, П. Головачук, М. Михалівський, М. Бортей, Я. Курік, Н. Кришук, В. Сторожук, Н. Фейнік, С. Данилюк, М. Паньків, А. Стоп, П. Теленко; по 3 дол.: І. Фейнік, І. Корчак.

Кроми того комітет мав заставне дня 28. грудня в справі школи для дітнів. Стуж не знав, який він повинен читати і писати по українськи, початків літератури і географії, плакати спів і ручні роботи.

3 тов. привітом, І. Процак.

ЛИСТ З СТАРОГО КРАЮ.

Один з наших товаришів, передав нам до поміщення лист, який він отримав від свого брата з села Яструбичі, повіт Сокала. Ім автором з відомих причин не подаємо. Сей лист звучить:

Дорогі Товариші! Хочу тобі дещо навести про наше життя. В нас тепер таке життя, що краше-б і не жити. Першою війною нас дуже знущено, а секо вже допереніт. Як почали тут будувати Україну, то ніраз всі пани побірилися Українцями і почали хлопів бити нагирами. Установили для хлопів велику дисципліну, хлопів від 18 літ почали забирати на війну проти Польок, а если котрий не хотів йти то бігли нагирами по 50 уларів, так що декотрі не вдержували і умирали. А тих, що забрали, то погнали проти Польок і до Росії.

Одних наших хлопів на війні побиравали, а других Польки забрали в неволю і морили голодом і холодом. Котрий попав в польську неволю, так там і пропав; лише пізніше про їх смерть доносили інші товариші. Пилина Запівського хлопця умер з голоду в Ярославі, то лежав два тижні в неволюванні, як описав інші товариші його поховання. Так було з тими, котрі поїхали до Польок. Костинного Грива загнали на большевицький фронт і там він загинув, а Іван еше жив в польській неволі в Бересті Литовським. Два роки ми вже так мучились під Польками. Як прийшли вони, то одбери нас чисто, ходили по коморах і що їм подобалося — забірали. До нас як прийшли з гвєрами, то перешукали всі кутики, а нашому Гриві грозили смертю.

Тепер найбільше гноблять нас форшпани. Приїде віт і жовнір з карабіном і каже заграпати коні і їхати до Сокала чи до Кристинополя або куда небудь інше, везти що небудь для війська і то безплатно. Нині прийшли жовніри до нашого села і вигадали 40 фунт везти до Сокала збіжжя, яку вони забрали в нашій селі.

Муніципальні школи — се наше перше завдання.

Вітак почала ся дискусія і читанню статута Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Зрозуміли статут, тов. І. Процак зробив виснес, щоби організувати відділ Укр. Роб. Дому, що було прийнято присутними одностайно. Після сего приступлено до спису членів і вибору заряду. До новозстваного відділу приступило 34 робітників і вибрано заряд з саїдууючих товаришів: І. Процак голова, Тов-а О. Кузничук заступник голови, І. Панчишак секретар, П. Головачук заст. секретар, О. Фейнік касієр і М. Болдариук бібліотекар.

Саїдууючі товариші зложили свої вкладки: Ю. Соботак 20 дол.; по 5 дол.: І. Процак, І. Дворановський, І. Панчишак, Т. Ковачук, М. Болдариук, І. Фейнік, П. Головачук, М. Михалівський, М. Бортей, Я. Курік, Н. Кришук, В. Сторожук, Н. Фейнік, С. Данилюк, М. Паньків, А. Стоп, П. Теленко; по 3 дол.: І. Фейнік, І. Корчак.

Кроми того комітет мав заставне дня 28. грудня в справі школи для дітнів. Стуж не знав, який він повинен читати і писати по українськи, початків літератури і географії, плакати спів і ручні роботи.

3 тов. привітом, І. Процак.

ЛИСТ З СТАРОГО КРАЮ.

Один з наших товаришів, передав нам до поміщення лист, який він отримав від свого брата з села Яструбичі, повіт Сокала. Ім автором з відомих причин не подаємо. Сей лист звучить:

Дорогі Товариші! Хочу тобі дещо навести про наше життя. В нас тепер таке життя, що краше-б і не жити. Першою війною нас дуже знущено, а секо вже допереніт. Як почали тут будувати Україну, то ніраз всі пани побірилися Українцями і почали хлопів бити нагирами. Установили для хлопів велику дисципліну, хлопів від 18 літ почали забирати на війну проти Польок, а если котрий не хотів йти то бігли нагирами по 50 уларів, так що декотрі не вдержували і умирали. А тих, що забрали, то погнали проти Польок і до Росії.

Одних наших хлопів на війні побиравали, а других Польки забрали в неволю і морили голодом і холодом. Котрий попав в польську неволю, так там і пропав; лише пізніше про їх смерть доносили інші товариші. Пилина Запівського хлопця умер з голоду в Ярославі, то лежав два тижні в неволюванні, як описав інші товариші його поховання. Так було з тими, котрі поїхали до Польок. Костинного Грива загнали на большевицький фронт і там він загинув, а Іван еше жив в польській неволі в Бересті Литовським. Два роки ми вже так мучились під Польками. Як прийшли вони, то одбери нас чисто, ходили по коморах і що їм подобалося — забірали. До нас як прийшли з гвєрами, то перешукали всі кутики, а нашому Гриві грозили смертю.

Тепер найбільше гноблять нас форшпани. Приїде віт і жовнір з карабіном і каже заграпати коні і їхати до Сокала чи до Кристинополя або куда небудь інше, везти що небудь для війська і то безплатно. Нині прийшли жовніри до нашого села і вигадали 40 фунт везти до Сокала збіжжя, яку вони забрали в нашій селі.

Муніципальні школи — се наше перше завдання.

Вітак почала ся дискусія і читанню статута Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Зрозуміли статут, тов. І. Процак зробив виснес, щоби організувати відділ Укр. Роб. Дому, що було прийнято присутними одностайно. Після сего приступлено до спису членів і вибору заряду. До новозстваного відділу приступило 34 робітників і вибрано заряд з саїдууючих товаришів: І. Процак голова, Тов-а О. Кузничук заступник голови, І. Панчишак секретар, П. Головачук заст. секретар, О. Фейнік касієр і М. Болдариук бібліотекар.

Саїдууючі товариші зложили свої вкладки: Ю. Соботак 20 дол.; по 5 дол.: І. Процак, І. Дворановський, І. Панчишак, Т. Ковачук, М. Болдариук, І. Фейнік, П. Головачук, М. Михалівський, М. Бортей, Я. Курік, Н. Кришук, В. Сторожук, Н. Фейнік, С. Данилюк, М. Паньків, А. Стоп, П. Теленко; по 3 дол.: І. Фейнік, І. Корчак.

Кроми того комітет мав заставне дня 28. грудня в справі школи для дітнів. Стуж не знав, який він повинен читати і писати по українськи, початків літератури і географії, плакати спів і ручні роботи.

3 тов. привітом, І. Процак.

ЛИСТ З СТАРОГО КРАЮ.

Один з наших товаришів, передав нам до поміщення лист, який він отримав від свого брата з села Яструбичі, повіт Сокала. Ім автором з відомих причин не подаємо. Сей лист звучить:

Дорогі Товариші! Хочу тобі дещо навести про наше життя. В нас тепер таке життя, що краше-б і не жити. Першою війною нас дуже знущено, а секо вже допереніт. Як почали тут будувати Україну, то ніраз всі пани побірилися Українцями і почали хлопів бити нагирами. Установили для хлопів велику дисципліну, хлопів від 18 літ почали забирати на війну проти Польок, а если котрий не хотів йти то бігли нагирами по 50 уларів, так що декотрі не вдержували і умирали. А тих, що забрали, то погнали проти Польок і до Росії.

Одних наших хлопів на війні побиравали, а других Польки забрали в неволю і морили голодом і холодом. Котрий попав в польську неволю, так там і пропав; лише пізніше про їх смерть доносили інші товариші. Пилина Запівського хлопця умер з голоду в Ярославі, то лежав два тижні в неволюванні, як описав інші товариші його поховання. Так було з тими, котрі поїхали до Польок. Костинного Грива загнали на большевицький фронт і там він загинув, а Іван еше жив в польській неволі в Бересті Литовським. Два роки ми вже так мучились під Польками. Як прийшли вони, то одбери нас чисто, ходили по коморах і що їм подобалося — забірали. До нас як прийшли з гвєрами, то перешукали всі кутики, а нашому Гриві грозили смертю.

Тепер найбільше гноблять нас форшпани. Приїде віт і жовнір з карабіном і каже заграпати коні і їхати до Сокала чи до Кристинополя або куда небудь інше, везти що небудь для війська і то безплатно. Нині прийшли жовніри до нашого села і вигадали 40 фунт везти до Сокала збіжжя, яку вони забрали в нашій селі.

Муніципальні школи — се наше перше завдання.

Вітак почала ся дискусія і читанню статута Укр. Роб. Дому в Виннигеті. Зрозуміли статут, тов. І. Процак зробив виснес, щоби організувати відділ Укр. Роб. Дому, що було прийнято присутними одностайно. Після сего приступлено до спису членів і вибору заряду. До новозстваного відділу приступило 34 робітників і вибрано заряд з саїдууючих товаришів: І. Процак голова, Тов-а О. Кузничук заступник голови, І. Панчишак секретар, П. Головачук заст. секретар, О. Фейнік касієр і М. Болдариук бібліотекар.

Саїдууючі товариші зложили свої вкладки: Ю. Соботак 20 дол.; по 5 дол.: І. Процак, І. Дворановський, І. Панчишак, Т. Ковачук, М. Болдариук, І. Фейнік, П. Головачук, М. Михалівський, М. Бортей, Я. Курік, Н. Кришук, В. Сторожук, Н. Фейнік, С. Данилюк, М. Паньків, А. Стоп, П. Теленко; по 3 дол.: І. Фейнік, І. Корчак.

Кроми того комітет мав заставне дня 28. грудня в справі школи для дітнів. Стуж не знав, який він повинен читати і писати по українськи, початків літератури і географії, плакати спів і ручні роботи.

3 тов. привітом, І. Процак.

ЛИСТ З СТАРОГО КРАЮ.

Один з наших товаришів, передав нам до пом